

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.11. Pœnitentia intermissio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

tiæ relinquo statuendum, an vivat ut verus Religiosus, ac fideliter suam observet regulam. Illos primum, qui hoc vitæ genus amplectuntur, dein parentes, qui filios suos ad idem inducunt, precor, ut non sine magna rei cognitione id faciant, nec aliorum exemplo se trahi patiantur; & attente coram Deo considerent, quænam onera huic statui sint annexa ex intentione Ecclesiæ, non secundum disciplinæ remissionem, quam tolerat; ac præcipue, quibus ex rationibus huic Ordini dent nomen, an ut æternæ salutis suæ consulant, & ad Christianam perfectionem tendant, vel ut temporalia Ordinis bona participent, ac equestria obtineant beneficia: nam summa perversitas est paupertatis votum nuncupare tanquam viam suo tempore acquirendi divitias.

§. XI.

Pœnitentiæ intermissio.

Ex omnibus expeditionum sacrarum consecutionibus perniciosissima religioni fuit cessatio pœnitentiæ canonicæ. Cessatio, inquam, non abrogatio: nam nullius unquam Papæ vel concilii constitutio illam expresse abolevit: nec ulla, quam sciam, deliberatio unquam hac de materia fuit inita: nunquam dictum est: Postquam veteris disciplinæ hujus rationes

nes ac effectus, quos, quamdiu exercita est, produxit, sedulo examinavimus, in ea plus inconvenientiæ quam utilitatis invenientes, bene perpensis omnibus rei momenti fatius esse duximus pœnitentiam deinceps arcanorum Judicum arbitrio relinquere. Nihil simile per totam historiæ seriem legi. Pœnitentia Canonica sensim sine sensu defluxit per imbecillitatem Episcoporum, ac duritatem fontium, per negligentiam, per ignorantiam: sed ictum fatalem, ut sic loquar, accepit per indulgentiam ob bella sacra concessam.

*Hist. lib. 69.
§. 14.*

Scio hanc intentionem non fuisse Urbani Papæ concillique Cleromontani. Credebant de eadem fidelia duos dealbari parietes; liberari loca sancta, & facilem reddi pœnitentiam reis innumeris

*Ep. 365. al.
312. Innoc.
III. lib. 16.
ep. 28.*

eam alioqui nunquam acturis. Hoc expresse S. Bernardus, hoc Papa Innocentius III. dixit: & ambo diserte extollunt bonitatem Dei ipsorum tempore hanc hominibus dantis occasionem resipiscendi, & hanc novam suæ justitiæ satisfaciendæ viam. At metuo, ut satis expensæ fuerint solidæ rationes antiquorum Canonum pœnitentiæ tempus ac exercitia præscriptorum. Sancti illorum authores non modo reos punire, sed præcipue se de horum reditu in viam rectam securos reddere, novosque eorum lapsus præcavere volebant. Itaque primum sejuncti a
Chri-

*v. 2. Diff.
§. 8.*

Christianis reliquis per totum poenitentiae suae tempus inclusi tenebantur, nisi quando in templo ad preces communes informationesque debebant assistere. Sic remotis peccandi occasionibus hoc in secessu collectio animi poenitentibus commoditatem ac spatium dabat serio considerandi atrocitatem peccati, severitatem divinae justitiae, poenas aeternas, caeterasque veritates terribiles, quas Sacerdotes eorum curam gerentes ipsis ob oculos ponebant, ut verum de peccatis dolorem elicerent. Dein solatia eis, animosque addebant & paulatim eos confirmabant in proposito peccatum perpetuo fugiendi novamque ducendi vitam.

Octavo demum seculo in satisfactionis locum peregrinationes suffectae sunt, quae per evagationes mentium & relabendi occasiones poenitentiam evertere coeperunt. Attamen hae privatae perfectiones haud paulo minus periculum creabant, quam expeditiones sacrae. Poenitens cum solus aut cum alio poenitente iter faceret, certam tenere regulam, jejunium, vel saltem frugalitatem colere, silentio & colligendo animo suas dare horas, canere Psalmos, se piis cogitationibus occupare, boni exempli colloquia habere poterat. Sed hae pietatis exercitia non conveniebant copiis in exercitum congregatis. E contrario sacri

Z 2

pugi-

Morin. lib. 7.

c. 15.

Hist. lib. 69. pugiles, saltem aliqui, relaxabant ani-
S. 11. Eug. mos, canesque ac volucres habebant fe-
III. ep. 1. t. cum, ut inter viam venationi darent o-
X. Conc. p. peram: sicut docet ejus inhibitio facta
 1047. in secunda expeditione sacra.

Erant, ut ita loquar, peccatores om-
 nino crudi, qui sine conversione cordis
 ad Deum, sine præparatione, excepta
 forsitan confessione tepida, ut noxas suas
 expiarent, se novas committendi occa-
 sionibus periculosissimis expositumabant.
 Viri ex hominibus compertissimæ virtu-
 tis selecti in ejusmodi profectionibus æ-
Joinv. p. 22. gre mores servassent suos. Verum est,
 quosdam ibi serio sese parasse ad mortem
 solvendo debita, restituendo bona male
 parta, læsis omnibus faciendo fatis. Sed
 fatendum pariter, militiam sacram servasse
 hominibus obæratīs ad prætexendam
 causam non expungendi nomina, facinoro-
 sis ad evitandas criminum suorum poenas,
 monachis disciplinæ impatientibus ad re-
 linquenda sua cœnobia, foeminis profliga-
 tissimis ad continuandam liberius inconti-
Joinv. p. 23. nentiam: nam aliquæ comitabantur has
 copias, & nonnullæ virili sub vestitu. Ut
 legisti in exercitu ipsius S. Ludovici, in
 castrensi ejus parte ac prope tentoria ejus
 deprehensa est officina nequitiae, quæ
Faucher Poe- Regem cogebat severitatis exemplum sta-
te Fr. n. 2. tuere. Poëta illius temporis descripsit
 6. 17. historiam Castellani Judicis Cœciacensis,
 qui

qui ad bellum sacrum abiit deperiens uxorem nobilis in vicinia viri, hoc est, adulterium in corde gerens: atque in via morti proximus amicum, ut ipsius cor aromatis contra tabem munitum memoratæ Dominæ afferret, oravit, & obtinuit. Non ibi digni pœnitentiæ fructus dabantur?

Cruce signati, qui post captam Hierosolymam in Oriente confederant, vitam suam non solum non emendabant, verum etiam corrumpebant magis. Calore climatis, & indigenarum exemplo molles redditi nullas sibi denegabant delicias, præsertim fertilibus in locis, velut in Valle Damasci tam amœna. Eorum filii a moribus avorum longius abeuntes novam formarunt nationem Pulorum equinorum nomine merisque vitiis insignem. En honorem, qui redundavit in Christum e bellis sacris tam sumtuosis.

*Fac. Vier.
hist. Or. l. 1. c.
72.*

*Cang. gloss.
Pullani.*

Denique Hierosolymam & Palæstinam ethnici suæ rursus ditionis fecere: ac expeditiones sacræ quadringentis abhinc annis cessarunt: at pœnitentia canonica in usum non rediit. Quamdiu bella durabant sacra, tenebant pœnitentiæ locum non modo apud sacros milites voluntarios, sed & apud omnes magnorum reos criminum, quos Episcopi non absolvebant nisi ea lege, ut certo tempore

*Morin. X.
pœnit. c. 25.
26.*

re in Terra sancta per se militarent, vel armatorum numerum suis sumptibus ibi alerent. Igitur post finem militiae sacrae poenitentia vetus reducenda in usum videbatur: sed isto per ducentos minimum annos interrupto facta est arbitraria. Episcopi Sacramentorum administrationis capita singula vix expendebant amplius; illorum ministri creberrimi erant Fratres Mendicantes: & hi transeuntes Missionarii directionem poenitentis, ut ejus firmitatem in vita nova progressusque, sicut Pastores proprii alias fecerant, examinerent, diu prosequi haud poterant, cum fontes brevi expedire cogerentur, ut venirent ad alios.

Præterea Theologia de moribus agens, ut reliqua, per ratiocinationes potius, quam per testimonia tradebatur in scholis: atque de rebus omnibus usque ad veritates clarissimas in contrarias partes disputabatur. Unde venerunt tot decisiones de moribus non tantum ab Evangelii puritate, verum etiam a sane ratione alienissimæ. Nam quo non abit, qui his in materiis omnem ratiocinandi libertatem sibi tribuit? Hujus autem scientiæ Professores indicandis noxarum generibus quam remediis se impendere maluerunt. Occuparunt se maxime decernendo, quid inter peccata mortifera sit numerandum, & distinctionis gratia statu-

tuendo, cuiam virtuti quodque peccatum sit contrarium, iustitiæne, an prudentiæ, aut temperantiæ? Studuerunt peccata minuere, purgareque actiones plurimas, quas veteres viri minus subtiles sed magis candidi criminosas reputabant.

Prisca disciplina per sui neglectum ac omissionem oblitterata in animis est, ita ut nemo jam audeat de illius instauratione loqui. Attamen S. Carolus Catholicæ fidei eximius sane cultor animarum arbitros per excerptos Canones antiquos docuit poenitentiam, quantum fieri posset, cum peccatis commetiri. Denique Concilium Tridentinum illis, qui per peccata sua malo fuissent exemplo, poenitentiam iussit publicam imponi, cuius condonandæ copiam solis Episcopis, quoties id æquum censerent, fecit.

*Seff. 24. Ref.
c. 8.*

§. XII.

Expeditiones sacræ ad septem Tri- ones.

Inter scopos expeditionum sacrarum fuisse ethnicorum Livoniæ, Borussiæ, cæterarumque regionum Septentrionalium conversionem ad Christi fidem in transitu notavi: quæ res considerationes meretur singulares. Has conversiones per-

*Hist. lib. 74.
§. 6. l. 77.
§. 19.*

Z 4

fer-